

Unustamatu Las Vegas

Las Vegas pole koht kunstilebedele ega tösiarhitektidele – see paik tapab nad, sest kõik on siin võlts. Siin pole kohta ka vagat-sejatele ega õilishingedele – nad saavad ataki, sest kired mölla-vad ja paari saab heita igal tänavanurgal. Kui sinus on aga pii-savalt elulusti, huumorimeelt ja natuke mängukirge, segatu-na poodlemispisiku ja ekstreemsusejanuga – vaat siis oled küll õiges kohas.

Elu on ikka imelik – alles ma lap-pasin hardunult Püha maa pilte ja võtsin kokku läbielatud mul-jeid ning pilk ja mõtted muutusid kuidagi iseenesest samasugusteks: puhtaks, vagaks ja härdaks. Nüüd vaatan reisi-albumit sootuks maakera teises otsas – Las Vegases – tehtud piltidega, ja jälle tuleb isu just sinna tagasi minna.

Kummaline on see, kui võrd igas maa-ilma eri paigas su mõtted, soovid, ja mis veelgi kummalisem – mingil moel ka sa ise, muutuvad. Las Vegases ei taht-nud patukahetsus ja pühakiri mulle küll kuidagi meelde tulla, pigem kippusid asjalood ikka nõnda minema, et pärast oma õist tramburaid ei jõudnud ma pea kordagi oma uhkes Cesars Palace'i luk-susvoodis end välja magada. Uni tuli ühendada sujuvalt hommikusöögi, sup-luse ja päikesevõituga hotelli äärmiselt võluvas Vana-Rooma stiilis basseini-kompleksis.

Kuigi samas tuleb tõe au anda, et ma poleks vist niipeagi oma reisikohv-rit Las Vegase tarbeks pakkima haka-nud. Jälle juhus, nagu elus ikka, otsus-tab sinu eest. Kõik mind tundvad sõb-rad teavad mu suurt kultuurivaimustust (kirik-katedraal-muuseum-kontsert, ja

nõnda igal pool), seetõttu ei julgenud keegi minu kuuldes Las Vegasest kõva häälega ja vaimustunult isegi mitte rää-kida. Siiski olid minugi kõrvu jäänud vaid ülivõrded, kiidulaul ja ülim rahul-olu, kui jutt sellele “patupealinnale” keeras. Kuid: ära iial ütle iial!

Ja siin ma siis nüüd olin – Las Vegases! Ühes neist üliluksuslikest hotellidest, kus selleks, et oma tupp-a viiva liftini jõuda (esmal tuli selles hiigelhoones, kus on tänavad nagu lin-nas, ja mille ühest otsast teise jõudmi-seks kulub vähemalt 15 minutit, selgeks teha, kuhu suunas üldse liikuma haka-ta), tuli läbida absoluutse *must be*’ina igas hotellis olev sadade (või tuhandete?!) kasiinolauda-dega “takistusriba”. Kuid minu jaoks polnud sel-les muud probleemi kui vaid liftini jõudmi-se vaev, sest minus puudub kõige väik-semgi mänguhasart ning ma kardan, et olen vist ainus ini-mene, kes on Las Vegasest lahku-nud ilma “kätt val-



geks” tegemata. Aga ma ütlen kohe, et hullult tore oli sellegipoolest ning kes otsib, see leiab – sain oma “kultuuri-sahmaka” ja ehedad elamused kätte sel-legipoolest.

Las Vegas on lahe!

Kui peaksin täna ise kellelegi, kes on samasugune Uskumatu Toomas, nagu ma ise veel aasta tagasi, põhjendama, mis võiks olla põhjus, et Las Vegasesse minna, siis leiaksin veenvaid argumente lausa mitmeid.

Loodussõbrale ja ehedate ning ekstreemsete elamuste otsijale: sealtkau-du on kõige mõistlikum minna Grand Canyon Westi – jalutuskäik klaasist “taevateel” peaks ju küll ettevõtmist väärt olema! Lisage sinna teekond läbi Nevada ja Arizona

kõrbe, Põhja-Ameerika suurima inimkätega loodud rajatise, Hooveri tammi, nägemine, ja juba hakkab looma.

Teiseks, kui sa väidad, et miski on “sürr ja kits”, siis poleks paha ära näha, kuidas see kõik päriselt välja näeb. Kolmandaks: kui me räägime Eestis show’dest, tähtedest, glamuuri ja ma ei tea millest kõik veel, siis on selge üks – rääkija pole tõelist taset oma elus näinudki.

See, mida Las Vegases pakuvad maailmakuulus Cirque du Soleil

Pildiallkiri 2.



Pildiallkiri 1.



Pildiallkiri 3.

oma kuue erineva megashow'ga (tegu ei ole tsirkusega klassikalises mõttes), luksushotellides mitmetuhandeliste istkoh-tadega saalides esinevad megastaarid, lavatehnika ja –trikid – see võtab imestusest ja imetlusest suu lahti! Neljandaks: kui sa tahad avardada oma silmaringi, seda enam, kui sind huvitab Ameerika, on Las Vegas lausa kohustuslik reisi-sihtkoht.



Pildiallkiri 4.

Üllatused igal sammul

Üks Las Vegase tugev trumpe tohutu meelelahutustöös-tuse valikuvõimaluste rohku-se kõrval on kindlasti ka see, et mitte kunagi sellesse linna taas sattudes ei saa sa öelda: ma tean, olen näinud, ma mäletan... Nii lihtsalt ei tohi ega saagi olla! Siin muutub kogu aeg midagi: kas on vahepeal kerkinud mitu-mitu uut luksushotelli (reeg-lina ikka nii, et hiigelhotellid koos uute kontserdi-ja konverentsisaalide, meelelahutus- ja kaubanduskeskuste, kasiinode ja restoranide-baaridega kõik ühe katuse all) ning isegi kui sinu hotell on sama, on muutunud selle interjööri ja kindlasti ka show'd, mida hotelli kontserdisaalis näed. Ja seda isegi juhul, kui selle nimi on sama!

Ühed oma reisi kõige vapustavamad elamused sain mina isiklikult Cirque du Soleil show'delt – sensuaalselt-eroo-tiliselt “Zumanity”lt” ja klassikalise-ma tsirkuse elementidega, kuid suures osas vees, vee all (muide, ka sinna klaasi taha müüakse pileteid) või vee kohal toimunud etenduselt “O”.

On mõttetu hakata üksipulgi kirjeldama antud etendustes toimunut, kuid etenduste tase, see professionaalsus ja esteetika võttis tõesti suud maigutama!



Kui koos on maailma parimad oma ala tipud – seda nii esi-nejate, lavastajate, muusikute, kunstnike, trikimeistrite ja tehni-kute seast, siis saab sündida vaid parim etendus. Ma näen ühel eten-dusel laval nii lõõmavat tuld kui langevat lund, liivatormi ja kohisevaid koske-sid, kujundujumist ja õhutrikke, tähistae-vast ja kuud...

On kummaline, et seda kõike nähes pean seda kõik nii loomulikuks ja ise-enesest mõistetavaks, kuigi saan juba saalist lahkudes aru, et ma ei näe seda taset enam mitte kunagi ega mitte kusagil maailmas. Just seepärast soovitan kõigil julgelt pöörduda oma hotelli *congiere*'i poole, kui te ise asja ajada ei suuda, ta teeb ühe kõne ja te saate oma pileti loo-detavasti veel samaks õhtuks soovitud etendusele.

Kui mõnes muus maailma paigas ütleksin ma “patt” sootuks millegi muu kohta, siis Las Vegases on patt lahkuda nägemata kasvõi üht (kinnitan, et kõik 7 praegu mängitavat etendust on imeli-sed ja üksteisest täiesti erinevad) Cirque de Soleil'i etendust või mõne megastaari megashow'd või kontserti. Parima üle-vaate kõikidest toimuvatest show'dest ja kontsertidest leiab Las vegase kodulehe-küljel www.vistlasvegas.com.



Pildiallkiri 5.

Mini-Pariis ja mererand Nevada kõrbes

Ameerikas pole miski võimatu, ja selle elavaks näiteks on ka Las Vegas. Selles veendusin juba esimesel õhtul, kui võtsin õhinal ette oma esimese “tutvumisõhtu” linnaga. Oi, see oli tore esmakohing! Jalutasin soojas suveöös mööda tuledesäras linna piki peatänavat ja korraga, mida ma näen?! Ees terendab uhke Eiffeli torn, tänava lõpus on kuulus, mustast klaasist Püramiid, pisut eespool Mandala Bay Resort, kus on maailma suurim tehisrand, minust paremal kõrguvad “Manhattani pilvelõhkujad”... kuid enne veel kui sinna jõuan, sunnib aina tihedamalt hotell Bellagio ette balustradi äärde kogunev rahvas mindki ootama: mis nüüd juhtuma hakkab. Hakkab kõlama imeline muusika, legendaarse Bellagio ees olev hiiglasliku tehisjärve keskel süttivad veealused tuled ja algab suurejooneline vetemäng. Alles esimesi tunde Vegases ja juba on mu suu ammuuli!

Või võtkem nõ lugu hoopis teisest ooperist: imeline hotell Palazzo on üks uuemaid Las Vegases, ja mõistagi peab seegi millegagi oma külastajaid rabama. Rääkimata sellest, et tegu on maailma suurima konverentsihotelliga, on selle tõmbenumbriks hoopis kaubanduskeskuses olev Mini-Veneetsia, koos “ehtsate” kanalite ja gondoljeeridega, kes viivad su “Itaalia sinitaeva all” (pöörake pilk vahelduseks üles – pilved on maalitud!) sobiva poe või restorani treppi.

Ja ega Donald Trumpgi oma külalisi üllatamata jäta: Trumpi uusim, üliluksulik bränd ei paku rohkem ega vähem kui tuba 24-karaadise kullaga kaetud klaasidega superhotellis, või üks uue põlvkonna hotellide säravaim täht Wynn, mis rabab absoluutselt igal sammul luksuse ja tasemega ... Oo jaa, peaaegu oleksin unustanud – Golden Nuggetis on hotelli spaakompleksi ehitatud ka hiigelmõõtmega haide akvaarium.

Kokkuvõttes võib öelda, et kui maailmas on vaja nimetada mõnd linna,

kus absoluutselt iga hotell sulle elamuse pakub, siis on see kahtlemata Las Vegas. Siin tasub lihtsalt hotellideski “ekskursioonil” käia, et saada aimu, mida selles vallas maailmas üldse tehakse. Kuna kogu elu toimubki hotellides, siis astute sinna sisse nii või teisiti.

Roosa maasturiga Grand Canyonisse

Mu süda lausa peksab rinnus, kui sel varasel suvehommikul võimsasse tumeroosasse maasturisse istun. Nüüd see siis juhtubki, nüüd saab see siis teoks, millest olen juba aastaid vaid unistanud – TÄNA näen ma Grand Canyonit! Vähe sellest, saan oma jalaga astuda alles 2007. aasta märtsis külastajatele avatud klaasist “taevateel”, mille nõtkete poolring kasvab välja otse kanjoni tumeroosast ihust ja sunnib sind seisma enam kui pooleteist kilomeetri (!) sügavusega kuristiku kohale.

Kuid veel enne, kui Arizonase osariigis Hulapai indiaanlaste maadele, Ameerika-Hiina päritolu suurärimehe David Jini eraannetusena rajatud klaasist taevateele astun, saan elamusi paremalt ja vasakult. Vaid 56 km kaugusel Vegasest asub üks maailma suuremaid (Põhja-Ameerika rahvusparkide esimene rekreatsiooniala) inimkätega realiseeritud insenerimõtteid – Hooveri tamm. Nevada ja Arizona osariigi piiril olev tamm paisutab Colorado jõe vood elektritootmise nimel Meadi veehoidlasse (seda kutsutakse tegelikult siiski Mead'i järveks) ja tamm on tõesti võimas, midagi pole öelda. Ja isegi kui ma püüan kogu oma fantaasiat appi võttes endale ette kujutada, kuidas seda ehitati, ei õnnestu mul see kuidagi.

Tammist tekkinud tehisjärv on ka muide põhjus, miks te näete pea igas teele jäävas kõrbeasulas elumajade hoovides nii palju mootorpaate. Järvel, mille 200 meetri sügavune veetase küll igal aastal paraku märkimisväärselt langeb, käib vilgas veesportiharrastamine.

Kaks toredat üllatust jääb enne Eagle Pointi ehk taevateel külustuskeskuse



Pildiallkiri 6.



jõudmist mu teele veel. Pea kaks tundi autoga mööda inimtühja kõrbe, maha jäetud külasid ja nigela väljanägemisega hõredaid asulaid ei jäta just erilist muljet (kunagised väärismetalli kaevandused on enamikus asulates tänaseks tegevuse lõpetanud ja inimesed Renosse või Las Vegasesse kolinud), kuid seda raba-ram on otse keset kõrbe, teravaleheliste jukapuude ja kaktuste vahel avastada väike šokolaadipood, mis asub üsna tagasihoidlikus puust kuuris. Ma tean, et see ei kõla originaalselt, kuid see oli üks maitsvamaid šokolaade, mida eales olen söönud!

Teine üllatus oli Hulapai indiaanlaste rantšo, millest tõepoolest pole vaja otsida arhailist ja ehedat hõngu, kuid mis annab siiski põhimõtteliselt üsna õige pildi sellest, kuidas siinkandis enneaastasti elati.

Ma tean, et kord üks minu ajakirjanikust kolleeg oli hirmus kuri, öeldes, et see kõik on nii vastikult võlts ja mis kõik veel, kuid ma soovitan siin olles üürida hobune ja teha koos saatjaga paaritunnine tuur Arizona kõrbes



Pildiallkiri 7.

– lastes mõtetel ja emotsioonidel vabalt endast läbi voolata... Õhtupäikeses kõrbest tolmusena naastes räägite sootuks teist juttu, sest ehedus peab olema eelkõige meie endi sees.

Vaateplatvormi lähiste Eagle Pointi jõudmisest annab märku lakkamatu väikelennukite ja helikopterite tiirutamine meie peade kohal. Jeep ja bussid jäävad siia parkimisplatsile maha ja edasi tohib liikuda ainult jalgsi. See on uskumatu, et vaid mõni kilomeeter enne ei andnud miski aimu, et oleme jõudmas ühe maailma vägevaima loodusliku monumendi juurde – 446 kilomeetri pikkuse ja ligi 30 kilomeetri laiuse Suure Kanjoni servale. Tänu Colorado platoole toimub selle looduse imega kohtumine kuidagi ootamatult – sõidad, sõidad ja maapind on tasasemast tasasem, kuni äkki oled hingepõhjani rabatud sellest mida näed – 40 miljonit aastat tagasi looduse enese kättega voolitud tõelist imet...

Järjekord vaateplatvormile pole eriti pikk, läbida tuleb kõva turvakontroll ja maha peavad jääma kõik kotid ja kaamerad. Viimasest on esialgu muidugi



Pildiallkiri 8.

kahju, kuid seda kaotust korvab suurepärase foto, mille otsekohe pärast klaassillal käimist maitsekalt kujundatud kaante vahel, peal kiri "I did it!" (eesti k ära tegin) osta saab. Kes soovib, võib endast lasta lausa värviposteri teha ja kuigi hind on soolane, on kaubal minekut.

Kuid enne tuleb siiski astuda klaasist sillale, all 1450 meetrit jagu vabalangemist... See on uskumatu, kuidas hirm alla kukkuda, hirm, et klaas inimraskuse all puruneb ja mind läbi titaanist silluste kuristikku lennutab. Ma ei suuda! Nalja teed või?! Kurjustan mõttes enda-

Kasulikku infot leiad:

- Cirque du Soleil www.cirquedusoleil.com
- Kõik vajalik ja kasulik nii reisi ettevalmistamiseks kui kohapeal www.VisitLasVegas.com.
- Privaatsed luksusmaasturi reisisid Pink Jeep Tours'iga Grand Canyon Westi koos giididga www.pinkjeep.com
- Grand Canyon Westi kohta käiv info www.destinationgrandcanyon.com

ga ja piilun silmanurgast, kuidas mitu naist käsipuu külge klammerdudes ja jalgu ettevaatlikult metallkonstruktsioonil edasi nihutades oma hirmudega võitlevad. Lõpuks saan endast võitu ja kui pildistamise aeg kätte jõuab, suudan juba näole manada päris ehtsa naeratuse. IMELINE, VÕIMAS! Need pole mõistagi ainsad tundmused, mis mind haaravad – see, mida ma näen, on kirjeldamatu, ma olen täiesti sõnatu. Nii kaugele kui silm ulatub, laiub mu pilgu ees lõhki kärjastatud, kaljulõhedest, sügavatest kuristikest uuristatud maa. See näib vana, hiidvana ja ma justkui kuulen ohkeid, mis neist siiruviiruliste, mitmevärviliste kurrutustega murtud ihust kostavad.

Seekordset lõunat süüa paigas, mille kohta tavatsetakse öelda "miljoni dollari vaade". Guano Pointis asuv restoran asub just täpselt sellises kohas. Ma ei suuda tõesti uskuda, et see kõik, mis on mu ümber, on tõsi. Või ei, seda ma usun, kuid ma ei suuda uskuda, et ka mina olen siin. Meil on õnneks aega ja ma istun, lihtsalt istun kuristikku serval ja käivitan oma "sisemise filmilindi", kuni aeg otsa saab...

Mul on südamest kahju, kui meie võimas maastur enne päikeseloojangut otsa taas Las Vegase suunas pöörab ja ma ei saa kogeda üht kõige võimsamat vaatepilti, mille pärast paljud siia just tulevadki – et näha päikeseloojangu ja -tõusu värvimängu Grand Canyonis. Ainult siis värvuvad kaljud kuld-kollasest tumepunase ja süngja mustani, lummates oma avaruse, vägevuse ja iluga. Aga kas selles ilmajäämises polegi peidus juba nimetu kutse kunagi tagasi tulla? Annan endale mõttes lubaduse, et siis jään küll Hulapai Lodge'i öömajale.

RIINA LUIK

FOTOD: LAS VEGASE TURISMIAMET